

Baggaardsbaroner kommer med introspektiv lille perle – LANDET PÅ LIVET

Når man samler en udgivelse fra Baggaardsbaroner op, forventer man sædvanligvis en vis mængde narkopsykose, body horror og generelt grænseoverskridende undergrundsenergi. Det er dét, Rottemor & Co. har bygget deres brand på; at være mikroforlagenes bad boy, straight outta Bolsjefabrikken, der leverer tunge (og til tider noget selvhøjtidelige) nattelivsmanifeste og dødningeventyr, oftest under pseudonym og påklistret makabre mytologier i forordet. Sådan en bog er LANDET PÅ LIVET ikke.

For hvor forfatteren, Mikkel Sönnichsen, godt nok debutterer litterært ud af et langt liv i den københavnske techno-undergrund, er der ingen gåen-i-hundene at spore i hans nye lommeroman. LANDET PÅ LIVET er en hurtigt læst og ydmyg bog om at vokse op i Sønderjylland, med dertilhørende familiedrama og røverhistorier, og faktisk ikke så meget

mere. Og jeg må indrømme, at jeg forventede at være mere fortørnet over det faktum, end jeg er.

Efter anmelderroste stjerner som Thomas Korsgaard og Leonora Christine Skov har leveret regulære selvbiografiske epikker ud i identitetsdannelse og familiedynamikker på landet, er genren måske efterhånden ved at være kørt lidt træt. Samtidig skal der mere og mere til, for virkelig at imponere eller overraske med provinsfortællinger. Men det er ikke dét, LANDET PÅ LIVET forsøger på. Nærmere lader den sig ikke overtale af behovet for en storladen eksistensberettigelse, og holder fokus på at fortælle om et lille udsnit af liv i et lille udsnit af Sønderjylland. Og i kraft af den ydmyghed, kommer den til at fremstå enormt stærkt.

Bogen er en lille samling af lokalmytologier (om f.eks det sønderjyske Atlantis og dengang 16 kaskelothvaler strandede på Rømø), familiefortællinger (om hvordan Mikkels far scorede hans mor ved at sy hende et tæppe med navnet MASSEMORD, og dengang alle naboens ål kravlede ud af deres bassiner og flygtede ud i natten) og små, identitetsdannende øjeblikke (som første gang den unge Mikkel drikker sig stiv til fest med de ældre elever og spiser sit eget opkast, og den første cykeltur over grænsen for at købe slik). De er skrevet med en stille følsomhed og et ligetil, uprætentiøst sprog, der lader historierne bære sig selv og aldrig presser sig på. Det gennemgående tema er vel en slags kulturhistorisk indføring i Sønderjylland, ankret i Sönnichsens egen nøgterne og ømme kærlighed til hjemstavnen, med sort sol, tysk mindretal og østerssafari.

LANDET PÅ LIVET er ingen stor oplevelse at læse, men det er også ungdommens store små oplevelser, som den beskriver. Den drager ingen egentlige konklusioner af sine fortællinger, men lader dem stå, som de er, så de kan tale for sig selv. Man mærker et stille men intenst behov for, at disse historier, små som de er, bliver foreviget på én eller anden måde, selv hvis de skulle gå over hovedet på de fleste. Og efter læsningen sidder jeg tilbage med en oplevelse af, at jeg på den ene side ikke helt forstår, hvorfor bogen er udgivet; men at jeg på den anden side er enormt glad for, at den blev det. Så cadeau til Baggaardsbaroner og Sönnichsen. For bogen har absolut sin eksistensberettigelse bare i at eksistere.

Facebook < <https://www.facebook.com/litteraturnu>> / Instagram < <https://www.instagram.com/litteraturnu.dk/>>

Hjemmesiden er lavet i samarbejde med Hilsen IT < <https://hilsen.it/>>